

Arrest

nr. 118 945 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat D. VAN EENOO en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt voor eerste verzoeker, de heer H.G.H. als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een etnische Tadzjiek van 44 jaar oud en u heeft de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren in Herat stad en u heeft er ook steeds gewoond. U bent analfabeet en u heeft steeds gewerkt als auto-mechaniker. De laatste tien jaar had u een eigen zaak waar u auto's herstelde. U bent gehuwd met R.(...) P.(...) (CG 11/23210; O.V. 6.896.644) waarmee u vier dochters heeft. Momenteel is uw vrouw zwanger van uw vijfde kind.

U hebt een broer en zus die in Herat wonen alsook een stiefzus, K.(...) genaamd. Zij is de dochter van uw vader maar van een andere moeder. K.(...) was gehuwd met Z.(...) en ten tijde van het Taliban regime was hun economische situatie zeer slecht. Wanneer er op een dag een Talib, A.(...) M.(...), de

hand vroeg van hun dochter voor veel geld stemden zij toe. Hun dochter werd uitgehuwelijkt aan die Taleb en verhuisde met hem naar Pakistan.

Enige tijd voor uw vertrek naar België kwamen de moeder van A.(...) M.(...) en uw halfzus K.(...) samen naar uw huis waar zij om de hand vroegen van uw dochter F.(...) voor A.(...) M.(...) en de hand vroegen van uw dochter S.(...) voor de broer van A.(...) M.(...), A.(...). Ze boden jullie 1 miljoen Afghani voor beide dochters.

Jullie weigerden steevast omdat jullie niet wilden dat jullie dochters met een Talib zou huwen. Daarenboven was A.(...) M.(...) ongeveer 45 jaar oud en had hij al vier vrouwen.

De laatste maanden voor jullie vertrek drongen ze echter steeds meer aan en bedreigden ze jullie ook. Indien jullie niet toestemden met het aanzoek zouden uw dochters wel ontvoerd worden. A.(...) M.(...) en zijn broer kwamen zelf niet naar Herat omdat zij als Talib niet zomaar naar Afghanistan konden reizen. Na beraad met jullie familie besloten jullie om Afghanistan te verlaten.

Jullie verlieten Afghanistan tijdens de Ramadan van het jaar 1390 (augustus 2011). Omdat jullie niet voldoende geld hadden om allen samen tot in Europa te reizen bleef u achter in Griekenland. U vervoegde uw vrouw in België waar u asiel aanvraagde op 21 mei 2013.

Na jullie vertrek uit Afghanistan ging uw schoonzus nog meermaals bij uw ouders langs om te vragen waar jullie zich bevonden.

Uw vrouw R.(...) P.(...) (CG 11/23210; O.V. 6.896.644) kwam reeds op 11 oktober 2011 in België aan en vroeg twee dagen later asiel aan. Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten neer: de Taskara's van uw vrouw, kinderen en uzelf, drie medische documenten die staven dat uw dochter S.(...) epilepsie aanvallen krijgt en uw huwelijksakte.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat ik u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet kan toekennen.

Gezien het vage en incoherente karakter van uw verklaringen en de veelvuldige tegenstrijdige verklaringen tussen uw verklaringen onderling en tussen de verklaringen van u en uw vrouw, kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaarde vrees als zouden jullie in Afghanistan problemen gehad hebben met een Talib en zijn familie omdat die de hand van uw dochters wilde.

Vooreerst dient gesteld te worden dat het hoogst verwonderlijk is dat wanneer uw vrouw anderhalve maand nadat ze Afghanistan verlaten had omwille van bovenvermelde problemen (CGVS 11/23210 (hierna CGVS vrouw), pp. 13 – 14) in België asiel aanvraagt en geenszins melding maakt van deze problemen. Zij vermeldt tijdens haar eerste interview op de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) enkel Afghanistan verlaten te hebben omwille van de algemene onveilige toestand in het land en omdat ze wilt dat haar dochters zouden kunnen studeren (zie verklaring CGVS R.(...) P.(...) (CGVS 11/23210) afgenomen op DVZ op 4 november 2011, p. 3). De verschoningsgronden die worden aangehaald door zowel u als uw echtgenote zijn ontoereikend. Zo verklaart u dat uw vrouw moe was en niet goed wist wat zij moest zeggen (CGVS 11 juli 2013 (hierna CGVS 1), p. 20) en verklaarde uw vrouw dat zij niet goed wist wat zij moest zeggen en dat het in Afghanistan zo is dat de mannen de uitleg geven (CGVS vrouw, p. 3). De vraag die op DVZ gesteld wordt is nochtans heel eenvoudig en niet voor enige interpretatie vatbaar, er wordt u gevraagd wat u vreest bij terugkeer naar Afghanistan. Dat u dan niets vertelt over de problemen met de Taliban en verklaart dat u enkel de algemene toestand aanhaalt om dan vervolgens, wanneer uw man toegekomen is, met een volledig ander verhaal op de proppen te komen ontbeert elke overtuigingskracht. Indien u werkelijk problemen gekend had met de Taliban en dit de reden was waarom u uw hebben en houden achterlaat om in een ander continent asiel aan te vragen, dan kan zonder meer verwacht worden dat u van meet af aan aangeeft waarom u uw land ontvlucht heeft. Het feit dat uw vrouw deze problemen niet aanhaalde doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Verder is het ook nog merkwaardig dat uw vrouw aangaf naar België te komen zodat haar dochters zouden kunnen studeren, terwijl ze tijdens haar interview op het CGVS aangaf dat haar dochters zonder problemen konden studeren in Afghanistan, zo lang ze wilden (CGVS vrouw, pp. 11- 12).

Dit vermoeden van ongeloofwaardigheid wordt verder enkel meer bevestigd door de veelvuldige tegenstrijdigheden in en tussen jullie verklaringen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor verscheidene malen dat de dochter van uw stiefzus K.(...) die met de Talib gehuwd was F.(...) heette (CGVS 1, p. 9, p. 10, p. 17) terwijl u tijdens uw tweede interview verklaarde dat het niet F.(...) maar haar zus R.(...) was die met de Talib gehuwd was (CGVS 2, p. 5). Het is ook verwonderlijk dat u verklaart dat uw stiefzus K.(...) twee dochters en één zoon heeft (CGVS 2, p. 5), terwijl uw vrouw aangaf dat K.(...) vier dochters en één zoon heeft (CGVS vrouw, p. 9). Verder geeft uw vrouw ook nog aan dat er tussen K.(...) en u geen bloedband bestaat, zij zou de dochter zijn van een vrouw die hertrouwde

met uw vader (CGVS vrouw, p. 8), terwijl u net verklaart dat u en K.(...) dezelfde vader hebben (CGVS 2, p. 4). Het feit dat jullie geen eenduidige verklaringen weten af te leggen over de protagonisten uit jullie verhaal doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen. Vervolgens geeft u eerst ook aan dat de dochter van K.(...) gehuwd is met de Talib in Fazlabad, Pakistan (CGVS 1, p. 11), terwijl u tijdens uw tweede gehoor aangeeft dat zij gehuwd zijn in Herat (CGVS 2, p. 6). Dit huwelijk had volgens u en uw vrouw ook plaatsgevonden toen de Taliban nog aan de macht was in Herat (CGVS 1, p. 17 ; CGVS vrouw, p. 10), dit terwijl u eerder aangaf dat ze gehuwd is op 15 jarige leeftijd en ze nu ongeveer 22 moet zijn (CGVS 1, p. 9). Dit impliceert echter dat dit huwelijk 7 jaar geleden moet plaats gevonden hebben, dus omstreeks 2005 – 2006, dit is dus 4 of 5 jaar na de val van het Taliban regime. Verder zou de dochter van K.(...) ook nog om de paar maand teruggekeerd zijn naar Herat (CGVS 1, pp. 17 – 18), terwijl uw vrouw aangaf dat zij na haar huwelijk met de Talib nooit meer terug was geweest in Herat (CGVS vrouw, p. 8). Betreffende deze Talib zelf verklaart u ook nog eerst dat hij twee broers heeft, A.(...) en Z.(...) (CGVS 1, p. 18), terwijl u bij uw tweede interview aangeeft dat de Taleb A.(...) M.(...), slechts één broer heeft, A.(...) (CGVS 2, pp. 5 -6). Gezien het grote aantal tegenstrijdigheden in en tussen jullie verklaringen kan besloten worden dat deze niet op toevalligheden berusten, het zijn er dermate veel over kernelementen of kerngegevens van uw verhaal dat deze de geloofwaardigheid van uw verklaringen zonder meer onderuit halen.

De door u ingeroepen medische problemen van uw dochter S.(...), hoe erg deze ook om dragen zij, houden geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen. De Taskara's van uzelf, uw vrouw en kinderen tonen enkel jullie nationaliteit en identiteit aan die hier niet in twijfel wordt getrokken. Uw huwelijksakte bevestigt het feit dat u gehuwd bent met R.(...) P.(...) (CG 11/23210; O.V. 6.896.644), ook dit wordt niet betwist. De medische aandoening van uw dochter S.(...) die u staaft met verschillende medische attesten uit België wordt hier ook niet ter discussie gesteld.

Gezien het gebrek aan aanvaardbaar bewijs, uw vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen, kan u onmogelijk het voordeel van de twijfel worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict

volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat-stad relatief rustig en stabiel is, én het aantal veiligheidsincidenten beperkt is gebleven.

Herat-stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven. Integendeel, de luchthaven van Herat genereert een grote passagiersstroom, vanuit de luchthaven van Kabul, zowel als vanuit andere bestemmingen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Ook inzake de asielaanvraag van uw vrouw R.(...) P.(...) (CGVS 11/23210 ; O.V. 6.896.644) werd besloten tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing luidt voor tweede verzoekster, mevrouw R.P. als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een etnische Tadzjiek van 39 jaar oud en u heeft de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren in Herat stad en u heeft er ook steeds gewoond. U bent analfabeet en u heeft steeds als huisvrouw gewerkt. U bent gehuwd met G.(...) H.(...) H.(...) (CG 13/13647; O.V. 7.706.744) waarmee u vier dochters heeft. Momenteel bent u zwanger van uw vijfde kind.

Uw man had een eigen zaak waar hij auto's herstelde. Uw man heeft een stiefzus, K.(...) genaamd. K.(...) was gehuwd met Z.(...) en ten tijde van het Taliban regime was hun economische situatie zeer slecht. Wanneer er op een dag een Talib, A.(...) M.(...), de hand vroeg van hun dochter voor veel geld stemden zij toe. Hun dochter werd uitgehuwelijkt aan die Taleb en verhuisde met hem naar Pakistan.

Enige tijd voor uw vertrek naar België kwamen de moeder van A.(...) M.(...) en K.(...) samen naar uw huis waar zij om de hand vroegen van uw dochter F.(...) voor A.(...) M.(...) en de hand vroegen van uw

dochter S.(...) voor de broer van A.(...) M.(...), A.(...). Ze boden jullie 1 miljoen Afghani voor beide dochters.

Jullie weigerden steevast omdat jullie niet wilden dat jullie dochters met een Talib zou huwen. Daarenboven was A.(...) M.(...) ongeveer 45 jaar oud en had hij al vier vrouwen.

De laatste maanden voor jullie vertrek drongen ze echter steeds meer aan en bedreigden ze jullie ook. Indien jullie niet toestemden met het aanzoek zouden uw dochters wel ontvoerd worden. A.(...) M.(...) en zijn broer kwamen zelf niet naar Herat omdat zij als Talib niet zomaar naar Afghanistan konden reizen.

Na beraad met jullie familie besloten jullie om Afghanistan te verlaten. Jullie verlieten Afghanistan tijdens de Ramadan van het jaar 1390 (augustus 2011). Omdat jullie niet voldoende geld hadden om allen samen tot in Europa te reizen bleef uw man achter in Griekenland. U kwam op 11 oktober 2011 in België aan en vroeg twee dagen later asiel aan. Uw man vervoegde u in België waar hij asiel aanvraag op 21 mei 2013.

Na jullie vertrek uit Afghanistan ging K.(...) nog meermaals bij uw schoonouders langs om te vragen waar jullie zich bevonden.

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten neer: een medisch attest ter staving van uw zwangerschap alsook een medisch attest ter staving van de epilepsie van uw dochter S.(...).

B. Motivering

Uit uw verklaringen tijdens het interview op het CGVS blijkt dat de redenen waarom u asiel aanvraagt volledig overeenkomen met die van uw man, G.(...) H.(...) H.(...) (CG 13/13647; O.V. 7.706.744). U haalt geen andere redenen aan waarom u Afghanistan zou hebben verlaten (CGVS, p. 4, p. 18). Aangezien inzake de asielaanvraag van uw man door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus werd genomen omwille van het niet aannemelijk maken van zijn asielaanvraag, kan er ook aan uw asielaanvraag geen gunstig gevolg worden gegeven. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man is genomen, dient verwezen te worden naar zijn beslissing.

De beslissing van uw man G.(...) H.(...) luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat ik u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet kan toekennen.

Gezien het vage en incoherente karakter van uw verklaringen en de veelvuldige tegenstrijdige verklaringen tussen uw verklaringen onderling en tussen de verklaringen van u en uw vrouw, kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaarde vrees als zouden jullie in Afghanistan problemen gehad hebben met een Talib en zijn familie omdat die de hand van uw dochters wilde.

Vooreerst dient gesteld te worden dat het hoogst verwonderlijk is dat wanneer uw vrouw anderhalve maand nadat ze Afghanistan verlaten had omwille van bovenvermelde problemen (CGVS 11/23210 (hierna CGVS vrouw), pp. 13 – 14) in België asiel aanvraagt en geenszins melding maakt van deze problemen. Zij vermeldt tijdens haar eerste interview op de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) enkel Afghanistan verlaten te hebben omwille van de algemene onveilige toestand in het land en omdat ze wilt dat haar dochters zouden kunnen studeren (zie verklaring CGVS R.(...) P.(...) (CGVS 11/23210) afgenomen op DVZ op 4 november 2011, p. 3). De verschoningsgronden die worden aangehaald door zowel u als uw echtgenote zijn ontoereikend. Zo verklaart u dat uw vrouw moe was en niet goed wist wat zij moest zeggen (CGVS 11 juli 2013 (hierna CGVS 1), p. 20) en verklaarde uw vrouw dat zij niet goed wist wat zij moest zeggen en dat het in Afghanistan zo is dat de mannen de uitleg geven (CGVS vrouw, p. 3). De vraag die op DVZ gesteld wordt is nochtans heel eenvoudig en niet voor enige interpretatie vatbaar, er wordt u gevraagd wat u vreest bij terugkeer naar Afghanistan. Dat u dan niets vertelt over de problemen met de Taliban en verklaart dat u enkel de algemene toestand aanhaalt om dan vervolgens, wanneer uw man toegekomen is, met een volledig ander verhaal op de proppen te komen ontbeert elke overtuigingskracht. Indien u werkelijk problemen gekend had met de Taliban en dit de reden was waarom u uw hebben en houden achterlaat om in een ander continent asiel aan te vragen, dan kan zonder meer verwacht worden dat u van meet af aan aangeeft waarom u uw land ontvlucht heeft. Het feit dat uw vrouw deze problemen niet aanhaalde doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Verder is het ook nog merkwaardig dat uw vrouw aangaf naar België te komen zodat haar dochters zouden kunnen studeren, terwijl ze tijdens haar interview op het CGVS aangaf dat haar dochters zonder problemen konden studeren in Afghanistan, zo lang ze wilden (CGVS vrouw, pp. 11- 12).

Dit vermoeden van ongeloofwaardigheid wordt verder enkel meer bevestigd door de veelvuldige tegenstrijdigheden in en tussen jullie verklaringen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor verscheidene malen dat de dochter van uw stiefzus K.(...) die met de Talib gehuwd was F.(...)

heette (CGVS 1, p. 9, p. 10, p. 17) terwijl u tijdens uw tweede interview verklaarde dat het niet F.(...) maar haar zus R.(...) was die met de Talib gehuwd was (CGVS 2, p. 5). Het is ook verwonderlijk dat u verklaart dat uw stiefzus K.(...) twee dochters en één zoon heeft (CGVS 2, p. 5), terwijl uw vrouw aangaf dat K.(...) vier dochters en één zoon heeft (CGVS vrouw, p. 9). Verder geeft uw vrouw ook nog aan dat er tussen K.(...) en u geen bloedband bestaat, zij zou de dochter zijn van een vrouw die hertrouwd met uw vader (CGVS vrouw, p. 8), terwijl u net verklaart dat u en K.(...) dezelfde vader hebben (CGVS 2, p. 4). Het feit dat jullie geen eenduidige verklaringen weten af te leggen over de protagonisten uit jullie verhaal doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen. Vervolgens geeft u eerst ook aan dat de dochter van K.(...) gehuwd is met de Talib in Fazlabad, Pakistan (CGVS 1, p. 11), terwijl u tijdens uw tweede gehoor aangeeft dat zij gehuwd zijn in Herat (CGVS 2, p. 6). Dit huwelijk had volgens u en uw vrouw ook plaatsgevonden toen de Taliban nog aan de macht was in Herat (CGVS 1, p. 17 ; CGVS vrouw, p. 10), dit terwijl u eerder aangaf dat ze gehuwd is op 15 jarige leeftijd en ze nu ongeveer 22 moet zijn (CGVS 1, p. 9). Dit impliceert echter dat dit huwelijk 7 jaar geleden moet plaats gevonden hebben, dus omstreeks 2005 – 2006, dit is dus 4 of 5 jaar na de val van het Taliban regime. Verder zou de dochter van K.(...) ook nog om de paar maand teruggekeerd zijn naar Herat (CGVS 1, pp. 17 – 18), terwijl uw vrouw aangaf dat zij na haar huwelijk met de Talib nooit meer terug was geweest in Herat (CGVS vrouw, p. 8). Betreffende deze Talib zelf verklaart u ook nog eerst dat hij twee broers heeft, A.(...) en Z.(...) (CGVS 1, p. 18), terwijl u bij uw tweede interview aangeeft dat de Taleb A.(...) M.(...), slechts één broer heeft, A.(...) (CGVS 2, pp. 5 -6). Gezien het grote aantal tegenstrijdigheden in en tussen jullie verklaringen kan besloten worden dat deze niet op toevalligheden berusten, het zijn er dermate veel over kernelementen of kerngegevens van uw verhaal dat deze de geloofwaardigheid van uw verklaringen zonder meer onderuit halen.

De door u ingeroepen medische problemen van uw dochter S.(...), hoe erg deze ook om dragen zij, houden geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen. De Taskara's van uzelf, uw vrouw en kinderen tonen enkel jullie nationaliteit en identiteit aan die hier niet in twijfel wordt getrokken. Uw huwelijksakte bevestigt het feit dat u gehuwd bent met R.(...) P.(...) (CG 11/23210; O.V. 6.896.644), ook dit wordt niet betwist. De medische aandoening van uw dochter S.(...) die u staaft met verschillende medische attesten uit België wordt hier ook niet ter discussie gesteld.

Gezien het gebrek aan aanvaardbaar bewijs, uw vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen, kan u onmogelijk het voordeel van de twijfel worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit

in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat-stad relatief rustig en stabiel is, én het aantal veiligheidsincidenten beperkt is gebleven.

Herat-stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven. Integendeel, de luchthaven van Herat genereert een grote passagiersstroom, vanuit de luchthaven van Kabul, zowel als vanuit andere bestemmingen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenvermelde appreciatie niet. De medische toestand wordt, zoals hierboven reeds werd aangegeven, niet betwist. Het feit dat u zwanger zou zijn wordt evenmin in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u zwanger bent."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van de vluchtelingen en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers geven inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Daarnaast menen verzoekers dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert onvolledig is. Tevens dient rekening te worden gehouden met het profiel van verzoekers, die vier minderjarige dochters hebben. Herat is immers een van de vier provincies waar het fenomeen van kinderhuwelijken voorkomt. Verzoekers menen verder dat het gegeven dat Herat stad bereikbaar is via de luchthaven van Herat niet betekent dat de stad veilig bereikbaar is. Er gebeurde ook geen specifiek onderzoek naar de mogelijkheden voor een binnenlands intern vluchtalternatief.

2.2. Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift een rapport van UNICEF, een rapport van Children Rights International en enkele persartikelen toe.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers' verklaringen geen geloof hechten aan hun asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat tweede verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts verklaarde Afghanistan te hebben verlaten omwille van de onveilige toestand in het land en zodat haar dochters kunnen studeren (stuk 12, vragenlijst tweede verzoekster, p. 3). Nergens maakt zij hierbij vermelding van de beweerde problemen met de taliban en de halfzus van eerste verzoeker. De verklaring van tweede verzoekster dat zij niet goed wist wat te zeggen en dat zij wachtte tot haar man er was, kan geenszins verklaren waarom zij hun beweerde problemen met de halfzus van eerste verzoeker en de talib waarmee de dochter van de halfzus getrouwd is geheel onvermeld liet (stuk 5, gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 3). Ook de verklaring van eerste verzoeker dat zijn echtgenote moe was en niet goed wist wat te zeggen, is onafdoende om deze nalatigheid te verklaren (stuk 5B, gehoorverslag CGVS 11/7/2013 eerste verzoeker, p. 20). Bovendien legt tweede verzoekster hieromtrent tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt zij eerst dat haar kinderen wilden studeren in Afghanistan, maar niet konden (stuk 5, gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 4). Even later stelt

zij daarentegen dat haar dochters naar school gingen in Afghanistan, geen problemen kenden en konden blijven studeren tot de leeftijd dat zij willen (stuk 5, gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 11 en 12). Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat zij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat deze de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven. Van een kandidaat-vluchteling mag tevens redelijkerwijze verwacht worden dat zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn/haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn/haar asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Ook in onderhavig verzoekschrift slagen verzoekers er niet in deze vaststellingen te weerleggen. De Raad stelt immers vast dat zij zich slechts beperken tot het herhalen van hun verklaringen hieromtrent.

Daarnaast leggen verzoekers verschillende tegenstrijdige verklaringen af omtrent kernaspecten van hun asielrelaas. Zo verklaarde eerste verzoeker tijdens zijn eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de dochter van zijn stiefzus die met een talib gehuwd was F. heet (stuk 5B, gehoorverslag CGVS 11/7/2013 eerste verzoeker, p. 9). Tijdens het tweede verhoor stelt hij daarentegen dat het de andere dochter van zijn halfzus, R., was die met de talib huwde, en niet F. (stuk 5A, gehoorverslag CGVS 23/9/2013 eerste verzoeker, p. 5). Tevens geeft eerste verzoeker aan dat zijn stiefzus twee dochters en een zoon heeft (stuk 5A, gehoorverslag CGVS 23/9/2013 eerste verzoeker, p. 5), terwijl tweede verzoekster verklaart dat zij vier dochters en een zoon heeft (stuk 5, gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 9). Het argument dat er aan eerste verzoeker tijdens het eerste gehoor niet werd gevraagd hoeveel kinderen K. had is derhalve niet relevant. Bovendien verklaart eerste verzoeker dat hij en zijn halfzus dezelfde vader, maar een andere moeder hebben (stuk 5A, gehoorverslag CGVS 23/9/2013 eerste verzoeker, p. 4), terwijl tweede verzoekster stelt dat de vader van de stiefzus stierf en dat haar moeder hertrouwde met de vader van eerste verzoeker (stuk 5, gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 8), waardoor er volgens tweede verzoekster aldus geen bloedband bestaat tussen eerste verzoeker en zijn halfzus. Ook omtrent de plek waar het huwelijk tussen de talib en de dochter van K. plaatsvond, legt eerste verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt hij tijdens zijn eerste gehoor dat het huwelijk plaatsvond in Fazlabad aan de grens met Pakistan (stuk 5B, gehoorverslag CGVS 11/7/2013 eerste verzoeker, p. 10). Tijdens het tweede gehoor verklaart eerste verzoeker dan weer dat het huwelijk in Herat plaatsvond (stuk 5A, gehoorverslag CGVS 23/9/2013 eerste verzoeker, p. 6). Voorts gaf eerste verzoeker aan dat de dochter van K. om de paar maanden een bezoek bracht aan Herat (stuk 5B, gehoorverslag CGVS 11/7/2013 eerste verzoeker, p. 17, 18), terwijl tweede verzoekster stelt dat zij na haar huwelijk nooit meer terugkeerde (stuk 5, gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 8). Ten slotte legt eerste verzoeker ook omtrent de talib zelf en zijn broers tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt hij tijdens zijn eerste gehoor dat deze talib twee broers heeft, die hij bij naam noemt (stuk 5B, gehoorverslag CGVS 11/7/2013 eerste verzoeker, p. 18). Tijdens zijn tweede gehoor verklaart eerste verzoeker dan weer dat hij slechts één broer heeft (stuk 5A, gehoorverslag CGVS 23/9/2013 eerste verzoeker, p. 5 en 6). De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift de bovenstaande tegenstrijdigheden niet ontkennen, maar trachten het belang ervan te minimaliseren door te stellen dat het geheel van de verklaringen moet worden beoordeeld en te stellen dat zij op alle andere vragen een identiek antwoord gaven. De Raad stelt echter vast dat de bovenstaande vaststellingen dermate en talrijk zijn, dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers ernstig wordt ondermijnd. Er kan van verzoekers wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat zij coherente verklaringen afleggen over de halfzus van eerste verzoeker, haar dochters en de talib waarmee haar dochter gehuwd zou zijn, die de kern uitmaken van hun asielrelaas. De Raad wijst er nog op dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal de asielzoeker vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt. De procedure voor het Commissariaat-generaal is immers geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve, waar geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Het feit dat verzoekers opmerken dat hun raadsman op het einde van het tweede gehoor vroeg of er nog tegenstrijdigheden zijn, waarop de dossierbehandelaar antwoordde "*Momenteel niet*", doet dan ook geen afbreuk aan de hoger vastgestelde tegenstrijdigheden.

Ten overvloede merkt de Raad op dat het medische attest dat verzoekers voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben neergelegd allerminst een direct verband

aantoont tussen de medische toestand van hun dochter en de door hen aangehaalde feiten in het kader van hun asielrelaas.

2.6. Verzoekers maken gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Waar verzoekers opnieuw verwijzen naar hun problemen, hierbij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bekritiserend omdat zij geen onderzoek hebben gedaan naar een binnenlands vluchtalternatief en stellend dat zij niet op de bescherming van de politie of autoriteiten kunnen rekenen, wijst de Raad erop dat dit betoog gelet op de ongelooftwaardigheid van hun asielrelaas niet relevant is.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied Herat, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De Raad oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013 en SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit de stad Herat in de gelijknamige provincie actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit de stad Herat in de provincie Herat geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds verschillend is naargelang de regio. Uit voormelde SRB met de regionale analyse blijkt dat de stad Herat weliswaar af te rekenen heeft met hoge criminaliteitscijfers, maar voorts stabiel met relatief weinig ernstige incidenten is. De stad is bereikbaar vanuit Kabul over de weg, gegeven men overdag rijdt in ongemarkeerde wagens en typische doelwitten zoals ANSF, IMF en bevoorradingskonvoien vermijdt. Voorts is de stad bereikbaar via de luchthaven, die een flinke passagiersstroom genereert, zowel vanuit Kabul als vanuit andere bestemmingen. Ook uit de geüpdatete informatie toegevoegd aan de aanvullende nota (COI Focus Afghanistan, *Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict* van 20 november 2013 en COI Focus Afghanistan, *Veiligheidssituatie – Regionale Analyse, Deel II: Noord- en West-Afghanistan* van 5 december 2013) blijkt dat het geweld in de provincie in de eerste plaats ANSF en hooggeplaatste overheidsmedewerkers viseert. De Raad stelt vast dat uit deze informatie blijkt dat er ook burgerslachtoffers kunnen vallen, maar de situatie is geenszins van die aard dat er in de stad Herat een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Het enkele feit dat de auteur van het door verzoeker neergelegde verslag gehoord had dat er een aanslag plaatsvond op een checkpoint in de luchthaven van Herat, toont niet aan dat de stad Herat geenszins veilig bereikbaar meer zou zijn. Ter terechtzitting kreeg verzoeker de mogelijkheid om te reageren op voormelde informatie bij de aanvullende nota van de verwerende partij. Verzoeker stelde slechts dat er in Herat een toename is van geweld en dat het nog steeds onveilig is, waarmee geen afbreuk wordt gedaan aan de hoger gedane vaststellingen.

De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde rapporten van UNICEF en Children Rights International en het artikel van Reliefweb hebben betrekking op de problematiek van kindhuwelijken en uithuwelijking in Afghanistan en Herat. Hierboven werd echter vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde asielrelaas van verzoekers. Een verwijzing naar informatie van algemene aard aangaande kindhuwelijken en uithuwelijkingen en het feit dat verzoekers minderjarige dochters hebben is op zich niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers en/of hun dochters zelf effectief het slachtoffer waren van dergelijke praktijken. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke. Het toevoegen van deze rapporten en artikelen volstaat aldus niet om aan te tonen dat verzoekers en/of hun dochters in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige

schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Het overige persartikel omtrent een aanval van de taliban op het consulaat van de Verenigde Staten bevestigt de vaststelling uit voormelde analyse met name dat de aanvallen hoofdzakelijk 'high-profile' doelwitten viseren. De Raad stelt vast dat dit krantenartikel bevestigt dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar geenszins vermeldt dat er in Herat stad een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. De door verzoekers aangehaalde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB te ondergraven.

2.7. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.8. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF